

theoretiske Inddeling ser det i første Die-
 blik ud, som om der virkelig var en
 Forstaaelse af, hvad der skal forstaaes ved
 „løbende Udgifter“, men det viser sig, at hele
 Delingen i 3 Klasser, navnlig Afdelingen C,
 kun er opfundet, fordi man i Landstinget
 ikke veed, hvad man henregner til „løbende
 Udgifter“ eller ikke. Det er netop med Hen-
 syn til Ordet „løbende Udgifter“, at der i
 Landstinget har reist sig Tvivl, men denne
 Tvivl skyldes ikke den tilspøiede Bestemmelse:
 „Efter de hidtil gjældende Regler“, thi denne
 Bestemmelse fandtes jo i den midlertidige
 Lov, i Henhold til hvilken Finantsaarets
 Udgifter vare afholdte. Trods det, at denne
 Bestemmelse fandtes, saa har Landstinget
 paa sin Side forklaret „løbende Udgifter“
 paa en saadan Maade, at det derunder fit
 omtrent Alt, hvad det skulde være, og fast-
 holdt, at Regjeringen ikke blot var berettiget
 til at afholde de Udgifter, der hidtil vare
 bevilgede, men at afholde dem med Hensyn
 til deres Omfang ganske efter det Lovforslag,
 Regjeringen selv havde fremsat. Altsaa, Ud-
 trykket „efter de hidtil gjældende Regler“
 har ikke generet Landstinget i fjerneste
 Maade i sin meget vide Fortolkning af, hvad
 der forstaaes ved „løbende Udgifter“, en For-
 tolkning, der er absolut afvigende fra, hvad
 man hidtil har fastholdt her i Thinget; men
 paa den anden Side, saa er det heller ikke
 Udtrykket „efter de hidtil gjældende Regler“,
 der er Grunden til den i Thinget reiste
 Tvivl om den i Folkethinget fastholdte An-
 skuelse, som har gjort sig gjældende fra 1850
 indtil nu. Thi i Statsrevisionens Betænk-
 ning, i Henhold til hvilken Folkethingets Be-
 slutninger blive fattede, og hvortil Folke-
 thingets Udvalg har sluttet sig, gjøres ud-
 trykkelig opmærksom paa, at denne Bemærk-
 ning: „Efter de hidtil gjældende Regler“,
 indeholder ikke noget nyt, selvstændigt For-
 slag; det er en Forklaring af Ordet
 „løbende“, men ogsaa uden denne Forklaring
 vilde man selvfølgelig være henvist til at
 søge denne Bevillings Omfang, Bilsaar og
 Forudsætning i de hidtil gjældende Regler.
 Altsaa, Udtrykket „de hidtil gjældende Regler“
 har aabenbart med Hensyn til den Mis-
 forstaaelse, der har fundet Sted, slet ingen
 Skyld. For Landstinget har det ikke været
 nogen Hindring for at opstille de Theo-
 rier, der ere opstillede i Landstinget, og
 for Folkethingets Bedkommende har den ikke
 været det hidtil. Det, der har været den
 afgjørende Grund for Folkethinget til at
 fastholde den Opfattelse, der har gjort sig
 gjældende fra 1850 indtil nu, er, at Ud-
 trykket „nødvendige, løbende Udgifter“ efter
 Folkethingets Opfattelse fuldstændig tilstræk-

kelig indskrænker Forstaaelsen af den mid-
 lertidige Finantslov til at gjælde de Ud-
 gifter, som nærmest falde sammen med de
 foregaaende Aars Finantslov, som altsaa ere
 hjemlede ved den bestaaende Finantsstilstand.
 Men naar Udtrykket „efter de hidtil gjæl-
 dende Regler“ for Landstingets Bedkom-
 mende ikke har været nogen Hindring for den
 udvidede Fortolkning og for Folkethingets
 Bedkommende har begrundet den ved Tra-
 ditionen hidtil fastholdte Fortolkning, saa er
 det ikke svært at forstaa, at det Udtryk ikke
 har spillet nogen Rolle. Striden, der er reist i
 Landstinget om Forstaaelsen af Udtrykket
 „løbende Udgifter“, skyldes ikke „hidtil gjæl-
 dende Regler“, men skyldes alene en Fortolk-
 ning af Udtrykket „løbende Udgifter“, og
 hvad i Alverden skal det saa nytte, at Re-
 gjeringen tager ud af den hidtil gjældende
 Lovtext eller hidtil sædvanlige Lovtext det
 Udtryk: „Efter de hidtil gjældende Reg-
 ler“, som ingen Rolle spiller med Hensyn
 til Forstaaelsen, og lader Udtrykket „løbende
 Udgifter“ staa ganske uden nogen nærmere
 Betegnelse, skjøndt det viser sig, at det netop
 er paa Fortolkningen af Udtrykket „løbende
 Udgifter“, at den hele Strid er opstaaet og
 gennemgaaende er fastholdt fra Landsthin-
 gets Side. Altsaa, den høie Regjering, idet
 den vil fjerne Grunden til Striden,
 Grunden til den Tvivl, der er opstaaet
 i Landstinget, fjerner den netop Udtryk,
 der ingen Rolle spiller i saa Henseende, og
 det hele Resultat, den tilveiebringer, er, at
 det Udtryk „løbende Udgifter“ staaar aldeles
 uden nogen nærmere Betegnelse. Den fjerner
 paa den ene Side „de hidtil gjældende Reg-
 ler“, og paa den anden Side lader den staa
 „nødvendige“, om hvilket jeg først bemærkede,
 at det ikke spiller nogen videre Rolle, og
 lader det staa aldeles nøgent og bart, skjøndt
 det netop er dette Udtryk, der trænger til
 nærmere Betegnelse efter Regjeringens An-
 skuelse. Jeg siger derfor, at hvis Regjeringen
 virkelig har hadt den Hensigt at gjøre Loven
 tydelig, da har den været uheldig i Valget
 af de Midler, hvormed den har søgt at
 tydeliggjøre, thi den lader alle de Tvivl,
 som den efter sine Udtalelser deler med
 Landstinget, staa fuldt uløste og har end-
 ogsaa fjernet alle de nærmere Betegnelser,
 der af de hidtidige Lovgivere ere ansete for
 at fjerne Tvivl. Den har altsaa ladet Tvivl
 henligge fuldstændig urørte. Det havde nu
 ganske vist ogsaa været det Fornuftigste, om
 Regjeringen fra Først af slet ikke var kommen
 ind paa den hele Historie om denne Strid.
 Der er jo ikke den fjerneste Grund til at
 tillægge den Tvivl nogen Betydning, som er
 reist fra det andet Things Side i de sidste